

Arrest

nr. 269 801 van 15 maart 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 29 december 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 november 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verblijft minstens sedert 2010 op het Belgische grondgebied.

Op 20 juni 2014 wordt ze in het bezit gesteld van een verblijfskaart van een familielid van burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie. Haar verblijfsrecht wordt echter beëindigd op 1 juni 2017. Tegen voormelde beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 196 199 van 6 december 2017 het beroep verwerpt.

Op 27 april 2020 dient verzoekster een verblijfsaanvraag in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) verklaart de verblijfsaanvraag onontvankelijk op 22 november 2021, aan verzoekster ter kennis gebracht op 1 december 2021.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.04.2020 werd ingediend en op datum van 29.04.2020 werd geactualiseerd door :

*A. (...) E. (...), C. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Kameroen
geboren te (...) op (...) 1978
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 03.08.2010 naar België kwam waar zij op 10.08.2010 een asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 19.05.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar tweede asielaanvraag werd afgesloten op 20.06.2011 met een beslissing 13quater. Betrokkene diende op 17.06.2011 en op 06.12.2011 aanvragen 9bis in die respectievelijk op 12.03.2012 en 16.07.2012 negatief werden afgesloten. Betrokkene wist dat haar verblijf in eerste instantie slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van haar asielprocedures en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene verkoos er voor, na het afsluiten van haar asielprocedures, geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en zij verbleef illegaal in België tot zij op 16.10.2014 een eerste aanvraag gezinshereniging indiende. Betrokkene had namelijk op 16.12.2012 een wettelijke samenwoning afgesloten met een Belgische onderdaan. Deze aanvraag wordt negatief afgesloten maar op basis van haar tweede aanvraag gezinshereniging wordt ze op 20.06.2014 in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 31.05.2017 wordt haar verblijf beëindigd door middel van een bijlage 21 dd. 31.05.2017 met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 08.06.2017 en dit omdat betrokkene reeds sinds 02.12.2014 geen gezinscel meer vormde met haar partner. Het beroep tegen deze beslissing werd op 06.12.2017 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Sindsdien verblijft betrokkene illegaal in België. Betrokkene was er steeds van de op de hoogte dat haar verblijfsrecht verbonden was aan haar partnerrelatie en het bestaan van een gezinscel en dat de mogelijkheid bestond dat haar verblijfsrecht ingetrokken zou worden bij beëindiging van haar partnerrelatie.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij het centrum van haar belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd en dat een terugkeer naar Kameroen een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Ze wijst er op dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van

herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er nog familieleden van haar in België verblijven. In Kameroen daarentegen beschikt betrokkene wel nog over familieleden, met name haar minderjarige dochter (°2008) en haar moeder. We stellen vast dat hoewel betrokkene beweert hier sinds 03.08.2010 te verblijven (en dus reeds elf jaar en drie maanden in België zou verblijven), zij slechts een zeer beperkte periode hiervan in het bezit was van een toelating om in België verblijven, met name van 20.06.2014 (datum aflevering F-kaart) tot 31.05.2017 (datum intrekking van haar F-kaart), een periode van net iets meer dan drie jaar dus. Haar overig verblijf was precair, eerst in het kader van haar asielprocedures en later in het kader van haar aanvragen gezinshereniging of illegaal. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden negen getuigenverklaringen voorlegt. Echter, uit deze getuigenverklaringen blijkt niet dat er sprake is van hechte interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Evenmin blijkt hieruit dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Kameroen uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar in Kameroen nagenoeg niets of niemand meer rest. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs en bovendien wordt tegengesproken door de objectieve informatie die zich in het administratief dossier van betrokkene bevindt. Uit haar dossier blijkt namelijk dat haar minderjarige dochter (°2008) op 07.09.2016 een visumaanvraag gezinshereniging met betrokkene indiende. Deze visumaanvraag werd echter geweigerd omdat betrokkene op 31.05.2017 haar verblijfsrecht verloor. Hieruit blijkt aldus dat haar minderjarige dochter zich nog steeds in Kameroen bevindt. Uit haar verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure blijkt dat het haar moeder is die instaat voor de zorgen voor haar dochter. Betrokkene beschikt dus wel degelijk nog over hechte banden met Kameroen. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van

herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets of niemand meer zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt en hier tewerkgesteld is, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang haar schorsende beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de intrekking van haar verblijfsrecht niet was afgesloten. Vermits haar beroep verworpen werd door de RVV op 16.12.2017 verviel op dat ogenblik tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken, dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op haar doorgedreven integratie die haar zou verhinderen zich van het grondgebied te verwijderen, daar het in België opgebouwde dan verloren zou gaan. Betrokkene wijst erop dat de Raad van State oordeelde dat elementen van integratie van belang kunnen zijn voor de ontvankelijkheid, waarbij ze verwijst naar de arrest met nr. 118.953 van 30 april 2003 en met nr. 135.090 van 21 september 2004. Echter, de elementen van lang verblijf en integratie kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert bovendien niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat zij tijdens haar verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze haar integratie haar dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2010 in België zou verblijven, dat zij dus al meer tien jaar in België zou verblijven, dat zij jarenlang tewerkgesteld zou zijn geweest, dat zij hier een materieel en sociaal draagvlak opgebouwd zou hebben, dat zij volledig geïntegreerd zou zijn, dat zij sinds minstens 2010 Nederlandse taallessen zou volgen, dat zij thans goed Nederlands zou spreken, dat zij bovendien perfect Franstalig zou zijn, dat zij aldus beide landstalen zou beheersen, dat zij ten eerste werkwilbig zou zijn, dat zij jarenlang gewerkt zou hebben, dat zij dus in haar eigen onderhoud zou kunnen voorzien en niet ten laste zou vallen van de Staat, dat haar werkgevers uitermate tevreden zouden zijn over haar, dat zij hier sociale banden opgebouwd zou hebben, dat zij verschillende deelcertificaten Nederlandse taallessen voorlegt evenals een attest van de cursus mondelinge taalbeheersing Nederlands voor anderstaligen, haar arbeidsovereenkomst dd. 06.07.2018, een verklaring van haar werkgever, verschillende loonfiches, een verklaring van het interim-bureau dat haar tewerkstelde, negen getuigenverklaringen en enkele recente loonfiches) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 22 november 2021 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 1 december 2021. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad gekend onder het rolnr. 269 624.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet zij het volgende uiteen:

“Eerste onderdeel,

Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op haar situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn/haar verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoekende partij is het oneens met dit gemaakte oordeel in de bestreden beslissing, gelet op de beginselen van behoorlijk bestuur (met name het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel) en de wettelijke vereisten van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Door de verwerende partij wordt in de bestreden beslissing gewezen op de aangehaalde elementen door verzoekster, in het bijzonder haar economische en sociale integratie en langdurige binding met België.

De gemachtigde schendt het wettelijk criterium van een "buitengewone omstandigheden", in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Alle andere elementen, dewelke niet onder de toepassing van artikel 9, §2 Vreemdelingenwet kunnen gecatalogiseerd worden, dienen wel in overweging te worden genomen bij de beoordeling naar de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, § 1 Vreemdelingenwet.

De stelling van de gemachtigde dat, de aangehaalde elementen niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld kunnen worden, vindt geen steun in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verweerder dient daarom te oordelen of de het langdurig verblijf en de socio-economische integratie van verzoekster in België het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Dit is in casu niet afdoende gebeurd. Er wordt enkel gesteld dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. Verwerende partij stelt verder dat er niet wordt geconcretiseerd op welke wijze haar integratie haar dan precies verhindert om terug te keren naar haar herkomstland.

Verzoekster meent dat zij zich wel degelijk in een uitzonderlijke situatie bevindt, en toelichting heeft gegeven over haar integratie als buitengewone omstandigheid.

Zij woont 11,5 jaar in ons land, waarvan zij verschillende jaren gewerkt heeft, en meerdere jaren legaal verblijfsrecht genoot. Verscheidene personen getuigen over haar integratie, werkbereidheid en noodzakelijkheid om hier te blijven.

Het kan betwist worden dat zij zo maar zou kunnen terugkeren naar Kameroen. Enkel haar gepensioneerde moeder en minderjarig kind wonen daar. Op geen enkele wijze kan zij daar verblijven. Dit is financieel en socio-economisch onmogelijk.

De gemachtigde schendt hiermee het wettelijk criterium van een "buitengewone omstandigheden", in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Een schending dringt zich hierom op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

Tweede onderdeel,

In de gemaakte beoordeling in de bestreden beslissing bevestigt verweerder vooreerst dat de aangehaalde banden door verzoekster een belangenafweging noodzakelijk maken ("Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

De verwerende partij bevestigt hiermee zelf dat op een zorgvuldige manier de aangehaalde belangen van verzoekster dienen afgewogen te worden tegen de bepalingen van artikel 8 EVRM en artikel 9bis Vreemdelingenwet, waaronder het bestaan van buitengewone omstandigheden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de bovenvermelde feitelijke elementen, dewelke door verzoekster werden aangemerkt als buitengewone omstandigheden, dienen overwogen te worden en op een zorgvuldige wijze dienen beoordeeld te worden.

Het oordeel van de verweerder in de bestreden beslissing is niet in overeenstemming met deze vereisten. Slechts kort wordt aangehaald dat: "Uit de getuigenverklaringen niet blijkt dat er sprake is van interpersoonlijke banden, waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren, of een schending van artikel 8EVRM zou uitmaken". Hierna wordt nog op algemene wijze gesteld dat er slechts sprake is van een "tijdelijke terugkeer" onder artikel 8 EVRM.

Een voldoende concreet oordeel over de aangehaalde elementen ontbreekt in de bestreden beslissing. Verweerder motiveert inzake de aangehaalde feiten niet op een zorgvuldige manier in het kader van de beoordeling naar het bestaan van buitengewone omstandigheden. Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 8 EVRM, artikel 9bis Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De voorgelegde getuigenverklaringen zijn zeer persoonlijk en concreet. Inhoudelijk worden deze echter niet besproken.

Ondergeschikt, indien alsnog zou blijken dat er door verweerder een concreet oordeel zou zijn gevormd over de aangehaalde elementen door verzoekster, dan wijst de verzoekende partij erop dat minstens de formele motiveringsverplichting werd geschonden aangezien hiertoe een afdoende motivering ontbreekt in de bestreden beslissing.

De vereisten van artikel 8 EVRM en artikel 9bis Vreemdelingenwet dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (Raad van State 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

De verwerende partij schendt de artikelen 9bis Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM samen gelezen met de artikelen 2 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Derde onderdeel,

De gemachtigde stelt vervolgens in de bestreden beslissing dat het niet gestaafd is (en aldus een blote bewering) dat verzoekster in Kameroen niets of niemand meer heeft, aangezien uit het administratief dossier blijkt dat haar minderjarige dochter er nog woont.

Het is onzorgvuldig, dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde stelt dat verzoekster een minderjarig kind heeft in Kameroen, en zodoende hechte banden, en aldus kan terugkeren.

Verwerende partij weegt een objectief feit (het hebben van een minderjarige dochter) niet af tegen de aangehaalde elementen. Namelijk dat verzoekster haar minderjarig kind heeft (moeten) verlaten 11,5 jaar geleden.

Het getuigt niet van een zorgvuldig en redelijk oordeel dat de gemachtigde geen onderscheid maakt tussen de recente situatie (het verblijf in België) en de situatie die zich voordeed in het verleden (het verblijf in Kameroen). De loutere vergelijking in aantal - van het aantal jaren - voldoet dus niet.

Verzoekster heeft buiten haar gepensioneerde moeder en haar minderjarige dochter niemand meer in Kameroen. Haar zus bijvoorbeeld is woonachtig in ons land.

Bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden dient verweerder de actuele situatie van de verzoekende partij te beoordelen, waarbij er sprake is van een zeer langdurig en ononderbroken verblijf van meer dan 11 jaar in België en, als gevolg hiervan, een afwezigheid uit Kameroen van eenzelfde lange duurtijd van 11 jaar.

Net omwille van de meest recente jaren van verblijf van verzoekster, deze in België, is het thans voor verzoekster zeer moeilijk of zelfs onmogelijk om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Het is de binding met België die voorop staat, waardoor er weldegelijk een onderscheid moet worden gemaakt door de gemachtigde tussen de verblijfsperiode in Kameroen en België. Verzoekster bracht hiertoe ook verschillende concrete elementen aan.

Bovendien is de beoordeling van verweerder foutief, aangezien het uitgaat van een foutieve omschrijving van het begrip "buitengewone omstandigheden". De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is derhalve niet relevant of de verzoekende partij nog vrienden, familie of kennissen zou hebben in Kameroen waar "zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf". Het is daarentegen de vraag of het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om bij deze vrienden, familie of kennissen te verblijven om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140). Deze artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan zij is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, geduid dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij haar verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig gemotiveerd waarom de aangevoerde elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

Uit verzoeksters inhoudelijke kritiek tegen de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze motieven haar genoegzaam in staat stellen om met kennis van zaken uit te maken of het aangewezen is hiertegen een beroep in te stellen. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek naar voor brengt, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Dit wordt vervolgens onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, gezien de bestreden beslissing op grond van deze bepaling is genomen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in

rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt verder slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het deugdelijk karakter van de motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag van verzoekster wel regelmatig is ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet worden aanvaard of bewezen.

Verzoekster is het oneens met dit gemaakte oordeel.

Verzoekster betoogt dat *“alle andere elementen, dewelke niet onder de toepassing van artikel 9, §2 Vreemdelingenwet kunnen gecatalogiseerd worden, dienen wel in overweging te worden genomen”*. Ze stelt dat waar de gemachtigde van de staatssecretaris motiveert dat de aangehaalde elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, dit motief geen steun vindt in artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

In dit verband heeft de gemachtigde als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op haar doorgedreven integratie die haar zou verhinderen zich van het grondgebied te verwijderen, daar het in België opgebouwde dan verloren zou gaan. Betrokkene wijst erop dat de Raad van State oordeelde dat elementen van integratie van belang kunnen zijn voor de ontvankelijkheid, waarbij ze verwijst naar de arrest met nr. 118.953 van 30 april 2003 en met nr. 135.090 van 21 september 2004. Echter, de elementen van lang verblijf en integratie kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert bovendien niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat zij tijdens haar verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze haar integratie haar dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2010 in België zou verblijven, dat zij dus al meer tien jaar in België zou verblijven, dat zij jarenlang tewerkgesteld zou zijn geweest, dat zij hier een materieel en sociaal draagvlak opgebouwd zou hebben, dat zij volledig geïntegreerd zou zijn, dat zij sinds minstens 2010 Nederlandse taallessen zou volgen, dat zij thans goed Nederlands zou spreken, dat zij bovendien perfect Franstalig zou zijn, dat zij aldus beide landstalen zou beheersen, dat zij ten eerste werkwilbig zou zijn, dat zij jarenlang gewerkt zou hebben, dat zij dus in haar eigen onderhoud zou kunnen voorzien en niet ten laste zou vallen van de Staat, dat haar werkgevers uitermate tevreden zouden zijn over haar, dat zij hier sociale banden opgebouwd zou hebben, dat zij verschillende deelcertificaten Nederlandse taallessen voorlegt evenals een attest van de cursus mondelinge taalbeheersing Nederlands voor anderstaligen, haar arbeidsovereenkomst dd. 06.07.2018, een verklaring van haar werkgever, verschillende loonfiches, een verklaring van het interim-bureau dat haar tewerkstelde, negen getuigenverklaringen en enkele recente loonfiches) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Verzoekster kan in haar betoog niet worden gevolgd, te meer dit getuigt van een te letterlijke lezing van de artikelen 9 en 9bis van de vreemdelingenwet. Anders dan verzoekster voorhoudt, vindt het motief van de gemachtigde, met name dat de aangehaalde elementen die betrekking hebben op verzoeksters langdurig verblijf en integratie in België niet kunnen worden weerhouden gezien deze behoren tot de

gegrondheid van de aanvraag, steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State. Het hoogste administratief rechtscollege van ons land heeft immers reeds geoordeeld *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat het in haar specifiek geval alsnog kennelijk onredelijk is om dit standpunt te volgen. Ze maakt op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde niet in alle redelijkheid tot de hoor hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde volstaat evenwel niet om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. De gemachtigde is *in casu* alle pertinente gegevens die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen, nagegaan. De door verzoekster aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Waar verzoekster verder stelt dat zij op geen enkele wijze kan verblijven in Kameroen gezien dit financieel en socio-economisch onmogelijk is, dient te worden gesteld dat de gemachtigde in de bestreden beslissing nadrukkelijk motiveert dat het haar vrijstaat om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie die haar steun kan bieden bij haar terugkeer naar Kameroen. Het betoog van verzoekster is aldus niet dienstig.

Voorts betoogt verzoekster dat de gemachtigde de door haar bijgebrachte getuigenverklaringen niet voldoende concreet heeft beoordeeld. Aangaande de sociale banden waarop verzoekster zich beroept, en die worden gestaafd met een aantal getuigenverklaringen, motiveert de gemachtigde in zijn bestreden beslissing als volgt:

“We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden negen getuigenverklaringen voorlegt. Echter, uit deze getuigenverklaringen blijkt niet dat er sprake is van hechte interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Evenmin blijkt hieruit dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Kameroen uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet.”

Verzoekster stelt daarentegen dat de getuigenverklaringen *“zeer persoonlijk en concreet”* zijn. Ze betoogt aldus dat de gemachtigde niet voldoende heeft gemotiveerd omtrent haar privéleven in België.

Dienaangaande merkt de Raad op dat het begrip *“privéleven”* niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

De Raad wenst er vooreerst op te wijzen dat in artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht kan worden gelezen maar de Raad gaat als annulatierechter wel na of de gemachtigde *in casu* niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen in het licht van artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 29 juni 2010, nr. 205.942; RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in zijn beslissing rekening heeft gehouden met de elementen die verzoekster in haar aanvraag tot verblijfsmachtiging heeft aangehaald omtrent haar privéleven in België, waaronder ook de getuigenverklaringen. De Raad benadrukt dat wanneer verzoekster zich beroept op een schending van artikel 8 van het EVRM, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven in België aan te tonen. Verzoekster heeft ten bewijze van haar privéleven enkele getuigenverklaringen voorgelegd, hetgeen niet wordt betwist door verweerder. In de bestreden beslissing wordt echter gemotiveerd dat hieruit niet blijkt dat er sprake is van hechte interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Deze beoordeling is in overeenstemming met hetgeen reeds eerder door de Raad van State is besloten, met name dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat verweerder haar privéleven niet voldoende in overweging heeft genomen, nu uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat verzoekster niet aantoont dat haar sociale relaties met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit, zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen. Waar verzoekster verder stelt dat een afdoende formele motivering hieromtrent in de bestreden beslissing ontbreekt, kan zij niet worden gevolgd gezien nadrukkelijk uit de bestreden beslissing blijkt dat er wel degelijk rekening is gehouden met verzoeksters privéleven. Bovendien houdt de formele motiveringsplicht niet in dat de gemachtigde de achterliggende motieven van zijn overwegingen in de beslissing moet weergeven.

Vervolgens bekritiseert verzoekster de bestreden beslissing waar deze stelt dat haar minderjarige dochter en haar moeder nog steeds in Kameroen verblijven. Verzoekster betwist niet dat haar familie er nog woont maar ze stelt echter dat dit element irrelevant is in de beoordeling of er buitengewone elementen aanwezig zijn die toelaten dat ze haar verblijfsaanvraag in België indient.

Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat haar in Kameroen nagenoeg niets of niemand meer rest. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs en bovendien wordt tegengesproken door de objectieve informatie die zich in het administratief dossier van betrokkene bevindt. Uit haar dossier blijkt namelijk dat haar minderjarige dochter (°2008) op 07.09.2016 een visumaanvraag gezinshereniging met betrokkene indiende. Deze visumaanvraag werd echter geweigerd omdat betrokkene op 31.05.2017 haar verblijfsrecht verloor. Hieruit blijkt aldus dat haar minderjarige dochter zich nog steeds in Kameroen bevindt. Uit haar verklaringen afgelegd tijdens de asielpprocedure blijkt dat het haar moeder is die instaat voor de zorgen voor haar dochter. Betrokkene beschikt dus wel degelijk nog over hechte banden met Kameroen. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).”

Waar verzoekster de Raad ervan tracht te overtuigen dat haar banden in België primeren boven de banden die haar nog resten in Kameroen, dient de Raad vast te stellen dat dit de opportuniteit van de bestreden beslissing betreft. Ook al mocht de Raad daaromtrent een ander oordeel hebben, kan hij zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van de administratieve overheid. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen. Een belangenafweging betreft de opportuniteit van de bestreden beslissing en valt derhalve buiten de bevoegdheid van de Raad.

De Raad bemerkt vervolgens dat de omstandigheid dat verzoeksters minderjarig kind en moeder nog in Kameroen wonen, weldegelijk relevant is voor de beoordeling van verzoeksters verblijfsaanvraag. Zoals verweerder terecht motiveert in de bestreden beslissing, maakt dit minstens aannemelijk dat verzoekster nog hechte banden met Kameroen onderhoudt. In dit opzicht moet bovendien worden opgemerkt dat haar minderjarige dochter in 2016 nog een visumaanvraag met het oog op gezinshereniging met haar moeder heeft ingediend, waaruit verweerder rechtmatig kan afleiden dat verzoekster nog steeds banden onderhoudt met haar dochter in Kameroen. Het feit dat ze nog banden onderhoudt met haar land van herkomst spreekt verzoeksters bewering dat het bijzonder moeilijk zo niet onmogelijk is om haar verblijfsaanvraag via de normale procedure in te dienen, tegen.

De Raad concludeert dat verzoekster met haar betoog de aanwezigheid van haar kind en haar moeder in het land van herkomst bevestigt. Ze brengt echter geen enkel begin van bewijs bij waaruit zou blijken dat de financiële situatie van haar familieleden in Kameroen onvoldoende is om haar minstens tijdelijk te ondersteunen wanneer ze haar verblijfsaanvraag via de gewone procedure zou indienen. Aldus dient te worden gesteld dat de aanwezigheid van dergelijk nauwe familiebanden in Kameroen, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster betoogt, *in casu* wel relevant is.

De Raad besluit dat verzoekster er door middel van haar betoog niet in slaagt een schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen aannemelijk te maken.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN